

Sygn. akt IIK 502/17

1 Ds. 405.2016

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14.02.2018r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Bartosz Gajewski

Protokolant: Aleksandra Dymacz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Lubaniu: Sławomira Graff

po rozpoznaniu dnia 14.02.2018r. sprawy karnej

przeciwko **P. K.**, s. A. i K. z d. K.

ur. (...) w L.

oskarżonemu o to, że :

1. w dniu 21 lipca 2016r. w L., woj. (...), przejawiając lekceważący stosunek do obowiązujących zasad ruchu drogowego i porządku prawnego działając w zamiarze bezpośrednim usiłował spowodować u D. M. (1) i małoletniego w wieku 3 lat M. M. reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego D. M. (2) ciężkie uszkodzenie ciała w postaci innego ciężkiego kalectwa w ten sposób, iż kierując samochodem osobowym marki (...) o nr rej. (...) jadąc ulicą (...) umyślnie potrącił zwracającego mu uwagę na niewłaściwe zachowanie w ruchu drogowym D. M. (1), powodując u niego obrażenia ciała w postaci stłuczenia stawu kolanowego lewego ze skręceniem i uszkodzeniem więzadła krzyżowego tylnego oraz stłuczenia kręgosłupa lędźwiowego, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała pokrzywdzonego na okres powyżej dni siedmiu a następnie kierowanym przez siebie pojazdem usiłował go potrącić, jednak z uwagi na reakcję pokrzywdzonego zamiaru tego nie osiągnął oraz uderzył kierowanym przez siebie pojazdem w bok pojazdu kierowanego przez D. M. (1), w którym to pojeździe znajdował się małoletni M. M., przy czym czynu tego dopuścił się publicznie, bez powodu, okazując przy tym rażące lekceważenie porządku prawnego,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk;

2. w dniu 21 lipca 2016r. w L., woj. (...), działając z góry powziętym zamiarze uszkodził samochód osobowy marki (...) o nr rej. (...) w ten sposób, iż umyślnie prowadząc pojazd marki (...) o nr rej. (...) wjechał w zaparkowany prawidłowo pojazd marki (...) w wyniku czego uszkodzeniu uległy przednie lewe drzwi oraz prawe nadkole i lewy bok pojazdu czym spowodował straty w wysokości 10.365,80 PLN działając na szkodę M. G. (1), A. G. (1) oraz (...) S.A. z/s w S., przy czym czynu tego dopuścił się publicznie bez powodu, okazując przy tym rażące lekceważenie porządku prawnego,

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk;

3. w dniu 21 lipca 2016r. w L., woj. (...), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał przy sobie środki odurzające w postaci 0,80 grama suszu ziela konopi innych niż włókniste, przy czym czyn ten stanowi przypadek mniejszej wagi,

tj. o czyn z art. 62 ust. 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

4. w dniu 21 lipca 2016r. w L., woj. (...), prowadził w ruchu lądowym, po drodze publicznej samochód osobowy marki (...) o nr rej. (...), znajdując się pod wpływem środków odurzających w postaci: delta9-tetrahydrokannabinolu (HTC) w stężeniu 4,1 ng/ml oraz kwasu 11-nor-delta 9-tetrahydrokannabinolu- 9 karboksylowego (nieaktywny metabolit HTC) w stężeniu 45 ng/ml, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego Wydziału II Karnego w L. z dnia 8 kwietnia 2015r. w sprawie IIK 295/14 za przestępstwo z art. 178a § 1 kk,

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk;

I. uznaje oskarżonego P. K. za winnego tego, że w dniu 21 lipca 2016r. w L., woj. (...), przejawiając lekceważący stosunek do obowiązujących zasad ruchu drogowego i porządku prawnego w ten sposób, iż kierując samochodem osobowym marki (...) o nr rej. (...) jadąc ulicą (...) umyślnie potrącił zwracającego mu uwagę na niewłaściwe zachowanie w ruchu drogowym D. M. (1), powodując u niego obrażenia ciała w postaci stłuczenia stawu kolanowego lewego ze skręceniem i uszkodzeniem wiązadła krzyżowego tylnego oraz stłuczenia kręgosłupa lędźwiowego, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała pokrzywdzonego na okres powyżej dni siedmiu, a następnie kierowanym przez siebie pojazdem usiłował go potrącić, narażając tym samym na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkie uszczerbku na zdrowiu, przy czym czynu tego dopuścił się publicznie, bez powodu, okazując przy tym rażące lekceważenie porządku prawnego, tj. czynu z art. 160 § 1kk i art. 157 §1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art.157 § 1 w zw. z art. 11§ 3 kk w zw. z art. 57a §1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

II. uznaje oskarżonego P. K. za winnego czynu opisanego w pkt 2 części wstępnej wyroku tj. czynu z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 57 a § 1 kk i za to, na podstawie art. 288 § 1 kk w zw. z art. 57 a § 1 kk wymierza mu karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

III. uznaje oskarżonego P. K. za winnego czynu opisanego w pkt 3 części wstępnej wyroku tj. czynu z art. 62 ust. 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to, na podstawie art. 62 ust. 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę grzywny w wymiarze 40 (czterdziestu) stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka równoważna jest kwocie 20 (dwudziestu) złotych,

IV. uznaje oskarżonego P. K. za winnego czynu opisanego w pkt 4 części wstępnej wyroku tj. czynu z art. 178a§ 4 kk i za to, na podstawie art. 178a§ 4 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

V. na podstawie art. 85§ 1 kk i art. 86 § 1 i 2 kk łączy wymierzone oskarżonemu P. K. kary pozbawienia wolności i orzeka jedną karę łączną 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

VI. na podstawie art. 46 § 2 kk orzeka od oskarżonego P. K. na rzecz D. M. (1) kwotę 8.000 (ośmiu) tysięcy złotych tytułem nawiązki,

VII. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka od oskarżonego P. K. na rzecz (...) S.A. z/s w S. kwotę 10.365,80 zł (dziesięć tysięcy trzysta sześćdziesiąt pięć złotych 80/100) tytułem naprawienia wyrządzonej szkody,

VIII. na podstawie art. 42 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego P. K. dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym,

IX. na podstawie art. 43a § 2 orzeka od oskarżonego P. K. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w W. świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 zł (dziesięć tysięcy złotych),

X. na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu P. K. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 21.07.2016r. do dnia 08.08.2016r.,

XI. na podstawie art. 616 § 1 pkt 2 kpk zasądza od oskarżonego P. K. na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. M. (1) kwotę 929,88 zł (dziewięćset dwadzieścia dziewięć złotych 88/100) tytułem kosztów poniesionych w związku z ustanowieniem pełnomocnika w sprawie w osobie adw. Jerzego Łysiaka,

XII. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w niniejszej sprawie zaś na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z 23.06.1973 r. opłatach w sprawach karnych nie wymierza mu opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21.07.2016 r. około godziny 14.00 D. M. (1) wraz z zapiętym w fotelik na tylnym siedzeniu bratankiem M. M., jechał pożyczonym od M. G. (1) pojazdem marki (...) ul. (...) w L..

Kiedy znajdował się na wysokości Urzędu Gminy w jego kierunku i częściowo jego pasem ruchu poruszał się z dużą prędkością pojazd marki (...) kierowany przez P. K., który nagle i gwałtownie zawrócił, niemalże doprowadzając do kolizji z pojazdem D. M. (1). Mężczyzna po przejechaniu kilkudziesięciu metrów zatrzymał się i wyszedł z samochodu, aby zwrócić jak się okazało znanemu mu z widzenia oskarżonemu. Podszedł do jego samochodu i wówczas P. K. zaczął zwiększać obroty silnika. Pokrzywdzony odwrócił się i skierował w stronę swojego pojazdu. Wtedy P. K. podjechał w stronę odwróconego D. M. (1) i uderzył go zderzakiem w tył nóg na wysokości kolan. Pokrzywdzony odwrócił się i wtedy po raz kolejny uderzył przodem pojazdu mężczyznę powodując, że wpadł on na maskę. D. M. (1) znowu nie reagując, odwrócił się i skierował w stronę stojącego kilka metrów dalej pojazdu, który miał otwarte drzwi kierowcy. Następnie widząc, że oskarżony chce przejechać blisko niego wskoczył do niego trzymając się drzwi i dachu oraz unosząc nogi do góry. Oskarżony przyspieszył i przejechał bezpośrednio przy pokrzywdzonym powodując jego obrót i wyrwijąc otwarte drzwi pojazdu oraz powodując inne uszkodzenia w obszarze zderzaka i błotnika.

Przez cały ten okres małoletni M. M. znajdował się w samochodzie w zapiętym foteliku dziecięcym.

dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 64, k. 90, k. 185, k. 225, k. 319v
- zeznania świadka D. M. – k. 6, k. 76, k. 172, k. 320,
- zeznania świadka M. G. –k. 321
- zeznania świadka A. G. – k. 321,
- zeznania świadka A. U. – k. 331, k. 110
- nagranie monitoringu – k. 58,
- protokół oględzin – k. 39
- protokół oględzin miejsca zdarzenia – k. 3,
- opinia biegłego – k. 199,
- karta porady ambulatoryjnej – k. 175,

Bezpośredni po tym zdarzeniu, P. K. oddalił się w nieustalonym kierunku, a pojazd porzucił na ul. (...) w L.. Oskarżony został zatrzymany w dniu 21.07.2016 r. i posiadał przy sobie 0,84 g środków odurzających w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste. Funkcjonariusze poddali oskarżonego badaniu na zawartość alkoholu w organizmie. Badanie przeprowadzono o godzinie 21:15, z wynikiem 0,0 mg/dm⁽³⁾ alkoholu w wydychanym powietrzu. Użyto

także wobec oskarżonego testera narkotykowego z wynikiem negatywnym. W toku dalszych czynności oskarżony został przewieziony do (...) w L., gdzie pobrano od niego o godzinie 22:10 próbki krwi. Jak się okazało w krwi oskarżonego stwierdzono delta9-Tetrahydrokannabinolu w stężeniu 4,1 ng/ml oraz kwas 11-nor-delta9-Tetrahydrokannabinolu – 9- karboksylowego stężeniu 45ng/ml co stanowił w chwili zdarzenia stan nietrzeźwości w rozumieniu kodeksu karnego.

W wyniku zachowania oskarżonego i próbie potrącenia D. M. (1), doznał on obrażeń ciała w postaci stłuczenia kręgosłupa oraz stawu kolanowego lewego ze skręceniem i uszkodzenia więzadła krzyżowego, co spowodowało naruszenie czynności ciała na okres powyżej 7 dni.

Szkoda w pojeździe natomiast wyniosła 10.365.80 i została naprawiona ze środków firmy ubezpieczeniowej (...) S.A.

dowód:

- nagranie monitoringu – k. 58,
- protokół użycia testera narkotykowego – k. 19, k. 26,
- opinia toksykologiczna wraz z próbkami pobrania krwi – k. 147
- protokół wyceny szkód – k. 161,
- materiał poglądowy – k. 219
- opinia biegłego – k. 199
- protokół przeszukania – k. 16

P. K. ma 39 lat i jest zatrudniony na ¼ etatu- miesięczne wynagrodzenie to 400 złotych. Nie posiada nikogo na utrzymaniu. Był leczony psychiatrycznie, neurologicznie i odwykowo – jest osobą uzależnioną od alkoholu i narkotyków. W chwili czynu nie miał zniesionej lub ograniczonej w znacznym stopniu rozpoznania znaczenia zarzucanego mu czynu lub pokierowania swoim postępowaniem. Był uprzednio karany sądownie za przestępstwa.

dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego k. 64, k. 90, k. 185, k. 225, k. 319v
- dane o karalności oskarżonego – k. 126, k. 342
- opinia psychiatryczno – psychologiczna pisemna i ustna – k. 268, k. 338 i nast., k. 347,

Oskarżony ostatecznie przyznał się do wszystkich popełnienia zarzucanych mu czynu poza czynem z art. 156 § 1 pkt 2 kk tłumacząc, iż nie chciał pokrzywdzonemu zrobić krzywdy, a jedynie nastraszyć.

Sąd zważył, co następuje:

Na wiarę zasługiwały wyjaśnienia P. K. w zakresie w jakim przyznał się on, że w dniu 21.07.2016 r. był pod wpływem środków odurzających, kiedy kierował pojazdem ul. (...) w L. i środki takie w trakcie zatrzymania posiadał. Za prawdziwe, bo w istocie im nie zaprzeczył, Sąd uznał także jego twierdzenia w zakresie przyznania się do uszkodzenia pojazdu (...), którym wówczas poruszał się D. M. (1). Wyjaśnienia te były kategoryczne i jednoznaczne oraz znajdowały potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, a w szczególności w opiniach toksykologicznych oraz zeznania świadków i wycenie powstałych szkód.

Sam fakt kierowania pojazdem został natomiast zarejestrowany przez kamerę monitoringu znajdująca się na Urzędzie Miast L.. Zresztą nie tylko ta okoliczność, lecz całe zdarzenie, a zatem również to, w jaki sposób oskarżony uszkodził

zdrowie i pojazd D. M. (1), którym wówczas się poruszał. Stąd też nie było żadnych wątpliwości, że nieprzyznanie się do winy w zakresie zarzutu uszkodzenia ciała pokrzywdzonego jest jedynie przyjętą linią obrony. Zaprzeczanie swojego sprawstwa w tym fragmencie w istocie nie wytrzymuje bowiem konfrontacji nie tylko z relacją D. M. (1) i bezpośredniego świadka zdarzenia A. U. (2), lecz przede wszystkim właśnie z obiektywnym nagraniem tego zdarzenia. Analiza tego dowodu nie pozostawiła wątpliwości co do zasadności stawianego zarzutu albowiem widać na nim wyraźnie, jak oskarżony nie tylko uderza swoim pojazdem w nogi pokrzywdzonego, lecz nadto usiłuje go przejechać i niszczy przy tym pojazd należący do M. G. (1). Tłumaczenie zaś, że nie było jego zamiarem uszkodzenie ciała mężczyzny pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia w zakresie winy i sprawstwa oskarżonego.

Swoją wersję zdarzeń nieco inaczej niż to jest na wspomnianym zapisie monitoringu opisał D. M. (1). W jego zeznaniach zauważyć bowiem można drobne sprzeczności związane chociażby ze sposobem jazdy oskarżonego (miał jechać pod prąd zmuszając go do ucieczki na pobocze). Okoliczność ta jednak w żadnym razie nie mogło weryfikować i podważać zasadniczych jego twierdzeń dotyczących faktu uszkodzenia jego ciała i zniszczenia pojazdu przez P. K.. W tych aspektach świadek był stanowczy, konsekwentny, a jego relacja pozostaje zbieżna z ujawnionym obrazem.

Podobnie za prawdziwe uznać należy konsekwentne i logiczne zeznania A. U. (2). Także ona opisała przebieg zdarzenia w sposób zbieżny z nagraniem monitoringu i relacją pokrzywdzonego. Nie było zatem żadnego racjonalnego argumentu, by jej nie wierzyć.

Sąd nie znalazł również podstaw do kontestowania dowodu z przesłuchania M. i A. G. (1) odnoszących się do szkody w pojeździe. W aktach sprawy znajdują się nie tylko zdjęcia powstałych uszkodzeń samochodu, lecz także wycena wykwalifikowanego rzeczoznawcy. W tym stanie rzecz stwierdzić trzeba, że szkoda finalnie określona na kwotę 10 365,80 pomimo wieku pojazdu jest szkodą rzeczywistą.

Sąd również zaakceptował twierdzenia A. K. (1) oraz A. K. (2), lecz wobec braku wiedzy o okolicznościach opisanych w zarzutach, ich zeznania były nieprzydatne do czynienia ważkich ustaleń faktycznych w sprawie.

Za prawdziwe, lecz również niewiele wnoszące do sprawy Sąd potraktował zeznania psychologa R. L.. Świadek obecnie prowadzi leczenie oskarżonego i na obecnym etapie jego stan uległ poprawie. Okoliczność ta jednak pozostaje bez znaczenia dla zasadności lub jego braku w zakresie stawianych mu zarzutów.

Oceniając dopuszczone w trakcie postępowania opinie biegłych psychiatrów, psychologa oraz lekarza chirurga, Sąd doszedł do przekonania, że są one rzetelne, w pełni przydatne i pozwalające na stanowcze ustalenie okoliczności o jakich mowa w art. 31 kk oraz skutków, jakie w wyniku zachowania oskarżonego poniósł pokrzywdzony. Należy podkreślić, iż biegli posiadali doświadczenie w dziedzinie, w której wydali przedmiotowe opinie i w związku z tym brak było jakichkolwiek podstaw do kwestionowania ich wniosków. Tym bardziej, że wnioski te zostały w sposób wyczerpujący, a przy tym logiczny i tym samym przekonywujący pisemnie i ustnie uzasadnione, w sposób świadczący o profesjonalizmie autorów. Nie było zatem żadnego racjonalnego argumentu, by opinią tym odmówić wiary.

Powstała wątpliwość dotycząca sprzeczność pomiędzy opinią psychiatryczną wydana w sprawie niniejszej a opinią sporządzoną na potrzeby postępowania w sądzie rodzinnym (vide: k. 304). Kwestia tych wątpliwości w zakresie konkluzji opinii została jednakże w sposób wyczerpujący przez biegłych wyjaśniona na rozprawie i nie wymaga szerszego naprowadzenia.

W ocenie Sądu na przymiot wiarygodności zasługują dokumenty załączone do akt sprawy. W związku z faktem, iż zostały one sporządzone przez właściwe organy, w granicach przysługujących im kompetencji oraz w formie przewidzianej przez przepisy, Sąd nie znalazł żadnych podstaw do podważenia ich autentyczności, czy też prawdziwości zawartych w nich twierdzeń.

Poddając merytorycznej analizie zasadność zarzutu postawionego oskarżonemu zauważyć należy, że przestępstwo z art. 157 § 1 kk polega na spowodowanie uszczerbku na zdrowiu. Pojęcie uszczerbku na zdrowiu obejmuje naruszenie czynności narządu ciała oraz spowodowanie rozstroju zdrowia. Naruszenie czynności narządu ciała polegać będzie

na naruszeniu ciągłości tkanek ciała człowieka w postaci zranienia zewnętrznego lub wewnętrznego (np. złamanie kości). Natomiast rozstrój zdrowia to spowodowanie zmian chorobowych o charakterze czynnościowym np. zakażenie żółtaczką.

Kodeks karny przewiduje trzy stopnie tego przestępstwa:

- ciężki (art. 156 k.k.);
- średni (art. 157 § 1 k.k.);
- lekki (art. 157 § 2 k.k.- poniżej 7 dni) uszczerbek na zdrowiu.

Nie ma najmniejszych wątpliwości, bo to wynika z wiarygodnych dowodów omówionych wyżej, że w dniu 21.07.2016 r. P. K. spowodował u pokrzywdzonego D. M. (1) obrażenia opisane w zarzucie, co spowodowało naruszenie czynności ciała na okres powyżej 7 dni. Tym samym swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. Jednocześnie tym samym działaniem polegającym na próbie przejechania mężczyzny swoim pojazdem, naraził go zdaniem Sądu na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu (art. 160 § 1 kk). W tym zakresie zatem Sąd zmienił kwalifikację prawną czynu uznając, że w ustalonym stanie faktycznym zarzut usiłowania popełnienia przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 kk jest nieprawidłowy.

Zgodnie z art. 13 §1 kk odpowiada za usiłowanie, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje. Z kolei sprawcą czynu z art. 156 § 1 pkt 2 kk jest ten, kto powoduje ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci ciężkiego kalectwa, ciężkiej choroby nieuleczalnej lub długotrwałej, choroby realnie zagrażającej życiu, trwałej choroby psychicznej, całkowitej albo znacznej trwałej niezdolności do pracy w zawodzie lub trwałego, istotnego zeszpecenia lub zniekształcenia ciała. Aby zatem przypisać oskarżonemu przestępstwo inkryminowane mu aktem oskarżenia należało wykazać, że jego zachowanie było na tyle niebezpieczne, że w sposób nie budzący wątpliwości wnioskować należało, iż zmierzał on do spowodowania u pokrzywdzonego skutków wyżej opisanych. W ocenie Sądu analiza nagrania monitoringu nie pozwala na stwierdzenie, że próba potrącenia D. M. (1), przy założeniu, iż oskarżony nie porusza się z dużą prędkością, przejechał kilkadziesiąt centymetrów od boku pojazdu (...), a sam mężczyzna podjął zawczasu czynności obronne wspinając się na drzwi tego pojazdu, stanowiło usiłowanie do przestępstwa z art. 156 §1 pkt 2 kk. Innymi słowy postępowanie oskarżonego nie było na tyle drastyczne, aby mogło spowodować ciężkie kalectwo, ciężką chorobę nieuleczalną lub długotrwałą, chorobę realnie zagrażającą życiu, trwałą chorobę psychiczną, całkowitą albo znaczną trwałą niezdolności do pracy w zawodzie lub trwałe, istotne zeszpecenie lub zniekształcenie ciała.

W ocenie Sądu natomiast, niewątpliwie doszło do wypełnienia znamion czynu z art. 160 §1 kk. Przestępstwo konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo opisane w art. 160 § 1 kk charakteryzuje się tym, że jego skutek przejawia się w wystąpieniu stanu bezpośredniego niebezpieczeństwa dla chronionego prawem dobra - jest to taki szczególny układ sytuacyjny, z którego wynika wysokie prawdopodobieństwo wystąpienia uszczerbku dla dobra prawnego, ale który jednocześnie wcale nie musi, a jedynie może doprowadzić do naruszenia tego dobra. Takie przestępstwo zatem jest dokonane z chwilą narażenia na niebezpieczeństwo, chociażby osoba narażona nie doznała żadnej krzywdy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2010 r., III KK 408/09, LEX nr 598846). W ujawnionych okolicznościach nie może być wątpliwości, że zachowanie oskarżonego zmierzało do uszkodzenia ciała pokrzywdzonego i jedynie podjęte przez pokrzywdzonego czynności obronne i jego ogólna sprawność fizyczna spowodowały, że jedynym skutkiem na szczęście były obrażenia opisane w art. 157 §1 kk. Realnie natomiast istniało poważne i bezpośrednie (występujące bez żadnych innych warunków) niebezpieczeństwo – gdyby na przykład oskarżony przejechał po nogach pokrzywdzonego – spowodowania u niego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Te ustalenie stało się podstawą do zmiany opisu czynu oraz zmiany jego kwalifikacji prawnie – karnej jak w pkt I części dyspozytywnej wyroku.

Nadmienić także należy, że wobec faktu, iż w czasie całego zdarzenia małoletni M. M. nie opuścił pojazdu i przebywał w foteliku, jego życie i zdrowie nie było w żaden sposób zagrożone. Dlatego też Sąd wyeliminował go jako osobę pokrzywdzoną czynem oskarżonego.

Swoim działaniem P. K. uszkodził pojazd pokrzywdzonego co stanowiło przestępstwo z art. 288 § 1 kk.

Zarówno jeden jak i drugi czyn omówiony powyżej został – i słusznie – uznany jako popełniony w warunkach chuligańskich w rozumieniu art. 115 § 21 kk. P. K. działał umyślnie, z zamachem na zdrowie i mienie, a przy tym publicznie (na ulicy), bez powodu (za takowy nie sposób uznać zwrócenie mu uwagi w związku z jego brawurową jazdą ulicami miasta), okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego (nie zważał na obecność postronnych osób, środek dnia oraz fakt, że jego zachowanie wybiegało w sposób oczywisty poza jakiekolwiek normy obowiązujące w społeczeństwie).

Jest także niewątpliwym, w kontekście ujawnionych dowodów, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona czynu z art. 178a § 4 k.k., który stanowi, że czynu tego dopuszcza się sprawca czynu określonego w 178 a § 1, który był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 (art. 178a § 1 k.k.) w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. Z kolei występki z art. 178 § 1 k.k. popełnia ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym podlega karze przewidzianej w tym przepisie.

Słuszne jest zapatrywanie, że stanem pod wpływem środka odurzającego jest taki stan, który wywołuje - w zakresie oddziaływania na ośrodkowy układ nerwowy, zwłaszcza zakłócenia czynności psychomotorycznych - takie same skutki jak spożycie alkoholu powodujące stan nietrzeźwości. Od tego stanu odróżnia się stan po użyciu środka działającego podobnie do alkoholu, a więc i środka odurzającego, który - w zakresie skutków jest równoważny stanowi po użyciu alkoholu. Stan taki jest znamieniem wykroczeń określonych w art. 86 § 2, 87 § 1 i 2 oraz 96 § 1 k.w (tak też: Wyrok z dnia 7 lutego 2007 r. Sąd Najwyższy V KK 128/06).

W realiach sprawy jest niewątpliwym zdaniem Sądu, że oskarżony był w stanie pod wpływem środka odurzającego w postaci konopi indyjskiej innej niż włókniste. Świadczy o tym jego zachowanie na miejscu zdarzenia wyrażające się pobudzeniem – o czym świadczy sposób prowadzenia pojazdu, z przejawami agresji i próba przejechania pokrzywdzonego. Zdaniem Sądu stan taki z pewnością nie pozostał obojętny dla jego zdolności psycho-fizycznych i był równoznaczny ze stanem nietrzeźwości określonym w art. 115 § 16 k.k. Zresztą biegli stwierdzili, że ujawnione stężenie środka odurzającego, stanowiło wyżej opisany stan. Biorąc zaś pod uwagę, że próbkę krwi pobrano od oskarżonego o godzinie 22:10, a z analizy akt sprawy nie wynika, aby w okresie od ujawnionego zachowania na ul. (...) do czasu pobrania oskarżony zażywał jakieś narkotyki, to przyjąć należy, że stan ten o godzinie 14.00 był znacznie wyższy – o czym świadczy zresztą opisane wyżej zachowanie.

Na marginesie zauważyć także należy, że narkotyk ujawniony w organizmie oskarżonego należy do substancji odurzających w myśl ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Nadto jest również bezspornym, że czynu tego P. K. dopuścił się będąc uprzednio karany za czyn z art. 178 a § 1 k.k. (vide: k. 342). W tej sytuacji wszystkie znamiona występkę z art. 178a § 4 kk zostały spełnione.

Sąd uznał także, w ślad za zarzutem, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił również przestępstwo z art. 62 ust 3 cytowanej wyżej ustawy. Ilość zabezpieczonego suszu była na tyle niewielka, że kwalifikacja prawna tego postępowania jako wypadek mniejszy wagi należy zaakceptować.

Analizując zachowanie oskarżonego z kolei od strony podmiotowej zauważyć wypada, iż biegli ostatecznie uznali, iż w stosunku do oskarżonego nie zachodziły okoliczność o jakim mowa w art. 31 kk i jako osoba zdrowa mógł w pełni

ponosić winę w sprawie. Punktem wyjścia do takiego założenia był fakt, że oskarżony – jako osoba uzależniona od narkotyków (mieszane uzależnienie) i wielokrotnie uczestnicząca w terapiach - doskonale zdawał sobie sprawę z jego działania i był w stanie przewidzieć jego skutki (art. 31 § 3 kk). To stwierdzenie było zatem wystarczające do uznania, że w chwili czynu był on w pełni poczytalny w tym sensie, że nie znajdują do niego zastosowanie całkowite albo częściowe wyłącznie winy określone w art. 31 § 1 i 31 § 2 kk.

Zdaniem Sądu wszystkich przypisanych mu czynów dopuścił się umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Wiedział co czyni i chciał tego. Zaatakował pokrzywdzonego chcąc spowodować u niego obrażenia ciała, a przy okazji zamierzał zniszczyć mu w odwecie za zwrócenie uwagi pojazd. Zażywając narkotyk musiał zdawać sobie sprawę z tego, że nie powinien jeździć pojazdem mechanicznym. Mimo to dopuścił się takiego zachowania, umyślnie naruszając zasadę ruchu drogowego, tj. zasadę trzeźwości. Wiedział także, że posiadanie narkotyków jest nielegalne, a mimo to narkotyk posiadał.

W tym stanie rzeczy nie można mieć wątpliwości, że również od strony podmiotowej oskarżony zachowaniem swoim wypełnił ustawowe znamiona przestępstwa z art. 178a § 4 k.k., art. 160 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z 57a § 1 kk., art. 288 §1 kk oraz art. 62 ust. 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynów na znaczny, Sąd brał przede wszystkim pod uwagę rodzaj i ilość naruszonych przez niego dóbr (zdrowie, mienie, bezpieczeństwo w komunikacji) i ich majątkowy charakter (znaczną wysokość szkody). Ponadto uwzględnił rozmiar ujemnych następstw zachowania sprawcy (uszkodzenie ciała D. M. (1)), a także sposób i okoliczności popełniania czynu (działanie w warunkach chuligańskich).

Wymierzając kary jednostkowe Sąd kierował się dyrektywami określonymi przez art. 53 § 1 i 2 k.k. biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, które ma ona osiągnąć, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Ponadto Sąd uwzględnił rozmiar i rodzaj ujemnych następstw spowodowanych popełnieniem przez oskarżonego przypisanego mu czynu.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował jedynie fakt częściowego przyznania się do winy.

Sąd dostrzegł okoliczności obciążające – uprzednia karalność oskarżonego, znaczna wysokość szkody, spowodowanie poważnych i uciążliwych dla wysportowanego pokrzywdzonego obrażeń oraz spowodowanie w stanie nietrzeźwości realnego zagrożenia dla innych uczestników ruchu.

Mając powyższe na uwadze Sąd wymierzył kary - za czyn opisany w pkt I karę 1 rok pozbawienia wolności, za czyn opisany w pkt II karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn opisany w pkt III karę grzywny w wymiarze 40 stawek przy przyjęciu, iż jedna stawka to 20 złotych i za czyn opisany w pkt IV 8 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu kary te są adekwatne do stopnia jego winy i społecznej szkodliwości czynów. Ponadto umyślnie oskarżonemu, że nie może w sposób bezkarny łamać prawa.

Kara łączna 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności z jednej strony uwzględni stosunkowo bliski związek przedmiotowo – podmiotowy zachodzący pomiędzy poszczególnymi czynami (jedność czasu i miejsca), z drugiej zaś będzie karą sprawiedliwą i oczekiwaną.

Wysokość wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności w świetle regulacji wynikające z art. 69 §1 k.k. i uprzedniej karalności oskarżonego sprawia, że kara ta nie mogła podlegać warunkowemu zawstąpieniu w zakresie jej wykonania.

Sąd orzekł również obligatoryjny w przypadku skazania za czyn z art. 178 a § 4 kk dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i świadczenie pieniężne w kwocie 10 000 złotych.

Ponadto Sąd orzekł nawiązkę od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego w wysokości 8000 złotych. Kwota ta o będzie stosowną rekompensatą za doznane krzywdy i cierpienie jakie swoim zachowaniem oskarżony spowodował.

Sąd orzekł także obowiązek naprawienia szkody na rzecz ubezpieczyciela. Kwota zasądzona odpowiada realnej i fachowej wycenie i stanowi rzeczywisty koszt naprawy pojazdu.

W końcu Sąd na poczet kary pozbawienia wolności zaliczył okres zatrzymania oskarżonego w sprawie oraz zasądził na rzecz oskarżyciela posiłkowego koszty ustanowienia pełnomocnika w sprawie.

Na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd nałożył na oskarżonego obowiązek uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, zaś a na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych nie wymierzył mu opłaty. Przedstawiona wyżej ocena sytuacji finansowej oskarżonego prowadzi do wniosku, że jest w stanie pokryć koszty procesu, niemniej jednak uiszczenie dodatkowo opłaty sądowej byłoby dla niego zbyt uciążliwe.